

Men indtil det kan lade sig gøre, synes jeg altså ærlig talt ikke, at det er de enlige forsørgere og deres børn, der skal betale prisen.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg forsøger sådan set bare at finde ud af, hvor grænsen går. Hvad er det, der skal til, for at SF siger nej? Det har jeg altså lidt svært ved at finde ud af.

Jeg har i hvert fald haft en opfattelse af SF som et parti, der gerne vil værne om de mennesker i samfundet, som har allermindst. Og derfor undrer det mig selvfølgelig, at man går ind og tager fra nogle, som vi jo ved har forpligtelser med hensyn til at betale brugerbetaling for deres uddannelse, med hensyn til at betale tandlæge-
regninger osv.

Det er rigtigt, at de ikke har nogen huslejeomkostninger, men der følger altså en række udgifter med at være på en ungdomsuddannelse. Og der følger en række udgifter med det at blive over 18 år gammel. Her taler vi om nogle mennesker, som har 1.500 kr. om måneden. SF er med til at skære det ned til 1.000 kr. om måneden.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Morten Homann i, at det har været en katastrofe, at forsørgerne ikke har haft flere penge. Jeg forsøger bare at fiske efter: Er der sådan en bundlinje for, hvor langt SF vil gå med? Det synes jeg da kunne være rart for folk at vide, for i hele det her skakspil, der foregår på Christiansborg, kan det indimellem være lidt svært at se, hvor man trækker strengen i sandet. Det kunne da være fint, hvis SF kunne komme med et bud på det, det ville jeg meget gerne lytte til. Det kunne være, jeg blev klogere.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg kan jo bare konstatere, at katastrofen, at de enlige forsørgere har et fuldstændig utilstrækkeligt indkomstgrundlag, kunne være fortsat, hvis det stod til fru Pernille Rosenkrantz-Theil. Det ville hun ikke have taget noget som helst ansvar for.

Når vi taler om folk, som virkelig har det svært, og når vi taler om nogle af de folk, som har det laveste rådighedsbeløb overhovedet, så er det altså de enlige forsørgere. Og så er jeg ked af at sige, at så er de enlige forsørgere altså ringere stillet end de hjemmeboende SU-modtagere, som vil blive ramt af det her forslag. Det er

det, jeg siger: Det er altså et spørgsmål om at prioritere.

Jeg ved godt, at det med at prioritere ikke er Enhedslistens stærkeste side, og det er Enhedslistens eget valg. Men når det drejer sig om at prioritere, så vælger jeg de enlige forsørgere, før jeg vælger de hjemmeboende SU-modtagere, som bliver ramt af det her forslag.

Jeg synes, der var andre, der stod først for. Jeg synes, at der var mange, som kunne have betalt mere, og som var bedre stillet end de hjemmeboende SU-modtagere. Men helt ærligt, hvis man endelig skulle gå med på præmissen for at få løst det her problem, så tror jeg, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil have svært ved at finde et sted, hvor det ville have været mindre skadeligt at finde finansieringen inden for SU-rammen.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Tak til hr. Morten Homann.

Så er det fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Processen for at nå frem til at behandle det lovforslag, som vi har foran os i dag, har Socialdemokratiets ordfører, hr. Thomas Adelskov, på glimrende vis gjort rede for. Den kan vi fuldt ud stå inde for. Men jeg bliver nødt til at bemærke, at der altså ingen naturlighed er i, at SU-forbedringer skal finansieres inden for rammen. Der er ikke noget naturligt ved det overhovedet. Det er et helt gedigent almindeligt politisk prioriteringsspørgsmål, at sådan skulle det være.

Det skyldes sådan set kun regeringens sendrægtighed, at vi står her nu i foråret i stedet for i efteråret. For vi kunne have gennemført de her goder, som har været højt prioriteret, hvis regeringen havde vist bare en smule politisk tæft i forhold til at anerkende oppositionens synspunkter om de følgebesparelser, der vil komme i andre ordninger.

Hele pointen med at styrke de enlige forsørgeres mulighed for at gennemføre en uddannelse er jo naturligvis, at vi dermed forhindrer nogle af de skadelige effekter, der kan være ved at gå og vente, ved ikke rigtig at have noget, ved at skulle have noget stillet i udsigt, for vi er fuldstændig sikre på, at vi faktisk sparer nogle mennesker for at gå igennem revalideringssystemet.

Vi fik en politisk aftale. Det Radikale Venstre vil stå hundrede procent inde for denne politiske aftale. Det regner vi også med at regeringen vil, hvis den holder så længe. Ellers må det være en ny regering, der optager forhandlingerne, når